

Haninge: Gå och se RoJ-teaterns Momo

Alla i Haninge och Stockholm: Ta er tid att se *Momo eller kampen om tiden*. RoJ-teatern tar fasta på det filosofiska och antikapitalistiska budskapet i Michael Endes klassiker.

Scen RoJ-teatern:
Momo eller
kampen om
tiden

Spelas Handen: G:a
Folkets Hus

För mig är det nostalgi. Jag var kanske nio år och låg där nedbäddad och njöt av min fasters högläsning tillsammans med den jämnåriga kusinen. En märkvärdigare flickidol än Momo är svårt att hitta – i tovtigt hår och en för stor herrkostym med den speciella superkraften att kunna lyssna på sina medmänniskor. Hon är ett hundraårigt barn som trollbinder alla åldrar. Men när RoJ sätter upp Momo är det inte på något sätt 70-tals nostalgi utan helt tidlöst riktigt. Ensemblen lyckas verkligen utså en tankeställare i publiken. Vem drar nytta av att man hela tiden arbetar snabbare och snabbare? Vem lägger beslag på de inarbetade timmarna och till vilken nytta?

Gatsoparen Beppo sopade förut gatorna som ett konststycke, men sedan tidsagenterna, som lever på stulen tid, belägrade staden jäktar han fram och hinner knappt andas. Det är en iscensättning av Marx teorier om både det obetalda arbetet och alienationen, så att alla förstår.

"Har du verkligen tid med det här?", frågar programbladet trotsigt. Men tänk istället vad häftigt det är att den 38 personer stora ensemblen har lagt ner så mycket gratis tid åt något de verkligen tror på. Skådespeleriet är riktigt bra och den största insatsen gör barnen. De är fantastiska under de 2,5 timmarna, men så har Ende och regissörerna Marmegård och Tirzitis vikt en alldeles speciell roll åt barnen.

Elin Gauffin